

NICARAGUA, AVUI (I)

Actualment Nicaragua està patint les pressions militars, econòmiques, polítiques i diplomàtiques més fortes d'un dels Estats i Govern més poderosos de la Terra: EE.UU.

Per què aquesta agressió criminal contra un país petit i pobre de tres milions d'habitants? Ho podríem resumir en dues raons: l'agressió de l'imperialisme nord-americà es dona més per qüestions d'estratègia geopolítica (el país està comprès en la «zona de seguretat» dels EE.UU. que ells mateixos han establert i que arriba des de la seva frontera Sud fins a Panamà; i a més a més hi ha la vella possibilitat de la construcció d'un canal inter oceànic que posseeix Nicaragua) que per qüestions econòmiques.

Però sobretot i especialment és la por a l'exemple, al model, a l'extensió de la Revolució Popular el que realment preocupa l'imperialisme, el temor que funcioni el projecte revolucionari i demostrï se l'alternativa d'una societat justa, digna i humana. Fidel Castro va dir una vegada: «La Revolució és la malaltia més contagiosa que existeix».

Efectivament: Després del triomf de la Revolució Popular del 19 de juliol de 1979, encapçalada pel Front Sandinista d'Alliberament Nacional (el nom de «Sandinista» ve de César Augusto Sandino, que els anys 30 ja es va enfrontar amb els EE.UU. però va morir assassinat pel primer membre de la nissaga dels Somoza) es va dur a terme una de les experiències més importants de la humanitat per alliberar un poble d'una dictadura, un poble que volia determinar lliurement el seu destí i que es va posar a reconstruir el país. Les llibertats, l'educació, la sanitat, la propietat de la terra, la vida cívica i política van experimentar canvis fonamentals. Això no va agradar als EE.UU. que es consideren els amos del món i només estan disposats a acceptar els països que responguin als seus interessos polítics, econòmics i militars. Però es a partir de la presa de posició de Ronald Reagan que la intervenció es converteix en descarada en tots els àmbits; no respectant les més elementals normes que marca el Dret Internacional que ells mateixos han contribuït ha elaborar. No poden suportar que un país petit desafii l'Imperi.

Estats Units facilita ajuda militar als enemics de la Revolució, els anomenats «contras» que es valen de la hipòcrita política dels països fronterers (Honduras i Costa Rica) per desenvolupar les seves criminals activitats militars. Aquests «contras» sense l'ajuda dels EE.UU. desapareixarien en 24 hores.

(II)

Nicaragua és un país que no té Marina de Guerra i amb prou feines aviació militar. EE.UU. és una potència nuclear mundial que destina més de 100.000 milions de dolars —administrats per la CIA— a desgastar i matar un poble que simplement vol portar endavant uns canvis polítics-socials i econòmics.

Com està actualment Nicaragua i en que consisteix l'agressió?

Sense caure en trionfalismes, podem dir que en el terreny militar es presenta totalment favorable a la Revolució. És pot parlar d'una derrota estratègica de la contrarevolució, que es concreta en una reducció dels combats i en un marc geogràfic cada vegada més fronterer. L'estratègia de la «contra» d'alliberament d'un territori i la creació de grans contingents per realitzar grans operacions ha estat frustat:

Però es en el terreny soci-econòmic que l'agressió es tradueix en un aturament dels avenços socials populars-educació, sanitat, habitatge- tan important per al poble nicaragüenc, en un aprofundiment de la crisi econòmica, dificultats en la distribució de productes, i naturalment la desviació de recursos humans i pressupostos econòmics, un 50% cap a la prioritat de la defensa per sobreviure. D'aquesta manera les elevades despeses per a la guerra han provocat el creixement de la inflació paral·lelament a l'especulació i a la disminució de la producció.

Es fan grans esforços d'adaptació econòmica a l'actual situació, dintre d'una línia de supervivència i d'un especial conglomerat social -conseqüència de la formació del capitalisme dependent- es a dir, un abundant camperolat mitjà i petit,

proletariat agroindustrial, temporer que es confon amb el petit camperol, un reduït proletariat urbà i força artesans; així com un extens sector comerciant.

(III)

La guerra de desgast a que està sotmesa Nicaragua pels EE.UU. té repercussions socials molt greus: obstaculitza els programes populars com el natural desenvolupament econòmic. Tot això afavoreix un cert descontent que l'imperialisme provoca i aprofita per desestabilitzar la política interna intentant crear un front intern d'oposició al capdavant del qual estaria el Cardenal Obando, que encapçala la jerarquia catòlica més reaccionària que manipula la tradicional religiositat del poble.

Malgrat tot això la Revolució Popular Sandinista continua endavant amb el seu programa polític, democràtic i popular, «pluralisme polític» i «economia mixta», com ho ha demostrat la celebració d'eleccions l'any 1984 i el projecte de constitució, amb la participació directa del poble, dinamitzant, organitzant i donant suport a la Revolució a través de les importants organitzacions de masses (es calculen 2 milions de persones organitzades de 3 milions d'habitants), formes de democràcia directa i popular. En el terreny econòmic importants nacionalitzacions, Reforma Agrària, una política econòmica guiada en tot moment segons la «lògica de les majories» dintre d'una «guerra de baixa intensidad» amb tot el que això representa.

Hem de defensar i ser solidaris amb aquesta revolució popular en la qual els cristians hi tenen un protagonisme important i decisiu. Sense exagerar es pot dir que el futur de la humanitat està en com es desenvolupi el procés revolucionari d'aquest petit país. Un poble que va desafiar, guanyar i ara resisteix les embestides del país més poderós del món: els EE.UU. La jove i nova Nicaragua ha de sobreviure.

F. TUBAU

DAVANT DEL BOSC CREMAT Camí de Sant Joan

He pujat a Montserrat
per veure el que passava,
he seguit tots els camins
a cada tram em parava.

...Sento l'olor de la cendra
el baf de fusta cremada...
veig el bosc negre
d'una negror desolada.

Qui t'ha ennegrit així
muntanya verda i gemada?

És l'incògnit greu
És el dubte que esperona
és la incertesa absurda
que mata i destrueix
tanta i tanta cosa bona!
Què podem fer?
davant aquesta barbàrie...

Nosaltres també som una mica
arbres cremats!
La vida ens ha calcinat
coses, anhels i ambicions
i ens mirem amb la tristor
amb què mirem la muntanya
que avança ja la tador!

...Però nosaltres amunt!
tenim uns brots per florir
l'esperit no se'ns ha cremat
l'esperit no pot mai morir!

Que aquesta malesa soferta
en un estiu xafogós
ens porti una nova empenta
per repoblar nostra nit
quan només hi ha la cendra
i ens doni coratge
per fer de Montserrat i del món
un nou i bell habitatge
on regni la pau i l'amor
i ací «d'un MÓN NOU»
en comenci el ROMIATGE

Neus Ximinis